

Kalevi Karkkosen kesämökki on vanha savusauna. Se on rakennettu 30-luvulla Tomperin saareen.

Tomperin saaren erakolla on rantaravintola ja luksuskämppä

”Olen niin kiitollinen. Minulta ei puutu mitään.”

Tyytyväisyys ei ole kiinni materian määrästä tai mukavuuksista.

Kalevi Karkkonen viettää kesänsä Tomperin saarella Kallavedellä. Hän asustaa vanhassa savusaunassa, ainoana saaren asukkaana, ystävänsä **Salmen** kanssa. Kalevi toimii saaren ”tilanhoitajana” vastapalvelukseksi asumisestaan. Tilanhoitaja-nimikkeeseen on saaren ylläpidosta vastaava Vuorelan Kunto hänelle leikkisästi antanut.

Harmaahirsisen, matalan, rantapuiden siimekseen piiloutuvan savusaunan eteisessä ovat tarvekalut kalastukseen ja ruuanlaittoon, pannuineen ja kattiloineen. Pikkuruiseen saunaosaan ovat Vuorelan Kunnon auttavaiset miehet nikkaroineet pariskunnalle sängyn, laipio ja seinät on päällystetty pähkällä ja paperilla. Sängyn lisäksi tilaan mahtuu vain pieni laatikosto-yöpöytä. Sähköjä ei ole.

”Mutta on meillä tämä patteritoiminen led-valo”, Kalevi esittelee. Ja kylmiä öitä varten petrolilämmitin.

Huomattava on, että kesäasumisen taso on noussut huikeasti. Aiempina kesinä hän yöpyi teltassa. Nykyisessä luksuskämpässä pysyy lämpö sisällä ja kosteus ulkona.

Savusauna on melkein järvestä kiinni, rannalle on kalamies Kalevi rakentanut kesäkeittiön, ”rantaravintolan”, kuten hän kuvaa, jossa savustaa ja grillaa herkkujen herkut. Savusaunan pönttökuius on päässyt näin uusiokäyttöön ja olutpullojen korkit suomusraudaksi.

”Aamulla Kalevi häipyi jo kolmen jälkeeseen kalalle. Minä jään nukkumaan ja keitteen kahvit seitsemäksi, kun hän palaa”, Salme kertoo ja vilkaisee silmät nauraen Kalevia.

Heti se kolahti, se lempi

Mies suhahtaa hiljaa, Salmen pihpahtaessa kahvinhakuun, että ”tämä on hyvä nainen tämä Salme, niin mukava luonteeltaan”.

Myöhemmin he kertovat tapaamisestaan Männistön seurakunnassa. Siellä Kalevi kuuluu Penkinkääntäjien Veljeskuntaan, porukkaan, joka käy järjestämässä tilaisuuksiin penkit kohdalleen.

Melkein heti se kolahti, se lempi.

”Aika velmu se on Kalevi. Aluksi minä uskoin kaiken, nyt näen silmistä, milloin se venkoilee”, Salme kuvaa.

Ruuat he hakevat veneellä Vuorelan ostoskeskuksesta, matkaan menee vartti. Ruuat säilyvät pilaantumattomina maakellarissa. Kalaa he syövät lähes päivittäin. Sitä nousee paljon.

”8,5 kilon haukivonkaleen veneeseen saamiseen piti kyllä hälyttää **Laitisen Teuvo** apuun”, kertoo Kalevi jännittävää kalareissua.

Patteriradion ja kännykän veran heillä on nykytekniikkaa saares-

sa. Puhelin on päällä tunnin päivässä, sillä sitä ei voi ladata missään.

Perunapenkki rantaravintolan vieressä tunkee vartta kasvun riemussaan, on penkin päässä yrttejäkin. Toinen ryytimaa on tehty keskelle saarta, vanhalle peltopohjalle.

”Katso, miten muhevaa multaa”, Kalevi näyttää ja pölläyttää kunnolla.

Omavaraistalous on arvossaan Kalevin ja Salmen onnenpäivissä.

Kalevi pitää vilperit kurissa

Tomperin saari on Siilinjärven seurakunnan omistama virkistyspaikka, johon vesilläikkujat pysähtyvät laavulle lepäämään. Saarella on myös seurakunnan tautokotupa, sauna ja keittonurkkaus.

Tilanhoitajalle on tarvinta. Kerrankin Kalevi bongasi halkovarasporukan, joka muina miehinä oli viemässä polttopuita veneeseen. Siihen topasivat vilpereiden puhat, kun Kalevi puuttui asiaan.

Rakkaus luontoon

juontaa hänellä jo nuorena tehdyistä uitto- töistä ja puunajoista, mutta varsinaisen elämäntyönsä Kalevi teki bussikuskina.

Aivoverenvuoto kymmenkunta vuotta sitten vei hänet pyörätuoliin, mutta sitkeästi harjoittamalla mies siitä nousi, vain oikea käsi jäi kömpelöksi. Nyt hän on 71-vuotias, jännevä ja virkeä käänneissään.

Uskossa jo pikkupoikana

Toukokuun puolivälissä heti jäiden lähdettyä tilanhoitaja saapuu saarelleen, pois hän lähtee kaupunkikotiin – sellainen hänellä talvia varten on – syysateiden käännyessä rännäksi.

Noin viisi ihanaa kesäkuukautta Kalevi elää Tomperissa vähään tyytyväistä, kiireetöntä elämää, jossa aika on pysähtynyt, maailman melske kaukana ja Luoja lähellä.

Uskoon hän kasvoi jo pikkupoikana isän mukana kirkossa käynneillään.

”Olen niin kiitollinen tästä elämästäni. Minulta ei puutu mitään”, Kalevi sanoo, ja tarkoittaa sitä syvältä sydäimestään.

ANNA-LIISA PEKKARINEN

”Olen niin kiitollinen. Minulta ei puutu mitään.”